

Balder

GAAT ER OP UIT

Het was die ene nacht van het jaar dat de tijd stil lijkt te staan voor het merendeel van de mensen, maar voor EEN persoon ging die nog altijd veel te snel. Er was nooit genoeg tijd om alles te doen wat gedaan moest worden. Sinterklaas maakte zijn brillenglazen schoon, stond op uit zijn stoel, rekte zich uit en zuchtend en steunend sloeg hij zijn tabberd om, nadat hij de veters van zijn schoenen had gestrikt. Hij keek eens naar buiten en net wat hij al dacht. De maan scheen door de bomen en er stond behoorlijk wat wind. Het werd tijd om te gaan. Hij deed de deur van de kapiteinshut aan boord van de stoomboot open en riep de hoofdpiet om zijn paard te laten zadelen en de pakjespieten om warme handschoenen aan te doen. Het zou koud worden vannacht.

Sinterklaas liep met de hoofdpiet nog even de lijsten door of er wel pakjes waren voor alle kinderen die het hele jaar zoet geweest waren. Gelukkig ontbrak er geen één.

Ook al is Sinterklaas een heilige, hij is ook een mens en stiekem voelde hij even in de zak van zijn mantel of zijn mobieltje aan stond. Af en toe deed hij ook wel eens cadeautje voor zichzelf in de zak. Dit jaar had hij zichzelf een nieuw mobieltje cadeau gegeven en hij was er als een kind zo blij mee. Hij vond het een veilig idee dat als een van de pieten met zijn arm in een schoorsteen vast kwam te zitten, hij dan om hulp kon bellen. In zijn vak moest hij wel goed bij de tijd blijven en sokken en sigaren waren niets voor de Sint. Roken deed hij sowieso niet. Als hij dat gedaan had, was hij nooit zo oud geworden, toch? Hij was dol op nieuwe uitvindingen en een mobieltje wilde hij eigenlijk verleden jaar al.

Het paard stond gezadeld klaar voor de loopplank van de stoomboot. Hij was nerveus merkte Sint Nicolaas, dat had hij altijd op 5 december. Het dier wist dan dat hij die nacht gigantisch veel daken moest berijden en de Sint

BALDER GAAT ER OP UIT

ook de volgende morgen weer veilig op de boot moest afleveren zodat ze met zijn allen terug naar Spanje konden varen. “Vooruit, Amerigo”, zei Sint vriendelijk tegen de schimmel en daar gingen ze.

Het was al ver na middernacht toen Sinterklaas merkte dat de hoofdpiet, in tegenstelling tot andere jaren, zelf de schoorstenen in ging om de pakjes in de schoentjes te doen of als het een groot pak was om het ernaast te zetten. Even hield Sint Nicolaas zijn trouwe schimmel in en vroeg de hoofdpiet waarom hij de pakjes-pieten dit niet liet doen. Was hij soms bang dat hun Nederlands niet goed genoeg was om de juiste pakjes bij de juiste kinderen te bezorgen? De hoofdpiet zuchtte eens en kon er nu niet meer onderuit. Hij had tot nu toe maar gezwegen, omdat hij wist dat Sint Nicolaas altijd zo uitkeek naar deze nacht. Sinterklaas vond het zo heerlijk om alle kinderen een cadeautje te brengen om ze op die manier te laten merken dat hij heus wel gezien had dat ze hun best hadden gedaan het afgelopen jaar. Maar nu

BALDER GAAT ER OP UIT

moest de hoofdpiet de Sint wel de afschuwelijke waarheid vertellen. Hij zei dat hij zich zorgen maakte dat ze het dit jaar misschien wel niet zouden redden om alle kinderen vannacht hun cadeautjes te bezorgen. In zijn eentje kon hij niet zo snel werken als met al de pakjespieten samen. "Hoe bedoel je?" vroeg Sint Nicolaas.

"Zijn de pakjes-pieten dan net vandaag in staking gegaan? Vinden ze dat ze niet genoeg betaald krijgen. Ben ik dan niet goed voor ze?" Sinterklaas schudde zijn hoofd. Hoe moest dat nu? Hij wilde de kinderen absoluut niet teleurstellen. Wat was er dan toch met de pakjespieten? De hoofdpiet slikte even en zei toen zachtjes: "Alle pakjespieten hebben gisteravond de kist op het dek van de stoomboot open gekregen waarin het restant van de chocoladeletters van verleden jaar lag. Die chocoladeletters waren niet goed meer en ik had ze weg moeten gooien, maar dat was ik vergeten. Nu hebben alle pakjes-pieten erge buikpijn en zijn ze aan de diarree, Sinterklaas."

Sint Nicolaas keek de hoofdpiet verbijsterd aan.

Hoe kon dat nu? De hoofdpiet was altijd zo secuur en voorzichtig. Hoe kon het juist hem nu gebeuren dat hij vergeten had de oude voorraad te vernietigen. Wat kwam dat nu slecht uit, net vannacht. Maar het was onbestaanbaar dat kinderen die het afgelopen jaar zo goed hun best hadden gedaan geen cadeautje en een chocoladeletter zouden krijgen. Dat moest echt niet gebeuren. Zijn hoofdpiet in de ogen kijkend zag de Sint wel dat ze nogal vochtig waren. Zou dat van de wind zijn of had hij vochtige ogen gekregen omdat hij zich zo schuldig voelde?

Sint besloot dat het vast het laatste was en vond het niet nodig hem ook nog een standje te geven. Hij wilde de schimmel ook niet al te lang stil laten staan, want hij begon het erg koud te krijgen. Bovendien schoot het niet op. Er was maar één ding echt belangrijk. De kinderen moesten hun cadeautjes krijgen en wel vannacht.

Hoe konden ze dit probleem nu oplossen? De hoofdpiet kon in zijn eentje nooit al die pakjes in de schoorstenen doen. Hij was ook iets te dik en te oud geworden en sommige schoorsteenpijpen waren zo smal. Daar kon hij vast niet door. Zelf kon de Sint met zijn oude lichaam zeker niet door al die schoorstenen. Er zat niets anders op. Ze moesten hulp krijgen. En het moest iemand zijn die zijn mond kon houden en niet overal rond ging vertellen dat de pakjes-pieten van de oude chocolade van verleden jaar zo ziek waren geworden.

BALDER GAAT ER OP UIT

Ineens kreeg Sint Nicolaas een helder idee. Ze stonden net op het dak van een jongetje dat Frank heette. Daar hadden ze pakjes gebracht en als Sint zich goed herinnerde was er ook een pakje gebracht voor de beer van Frank die Balder heette. De meeste beren, zo wist Sint Nicolaas heel goed, konden heel goed hun mond houden en een aantal van hen kon ook lezen. Zou die Balder soms zo'n beer zijn? En... nog belangrijker zou die hen wel uit de brand willen helpen vannacht?

Sint Nicolaas legde de hoofdpiet de zaak voor en vroeg hem nog even terug te gaan door de wijde schoorsteenpijp waar Frank woonde en daar te kijken of de beer wakker was en of hij lezen kon.

De hoofdpiet klom door de schoorsteen en kwam in de slaapkamer van Frank. Daar zag hij twee grote ogen hem door brillenglazen recht aan kijken. Balder, want die was het, was wakker geworden van de stemmen van de Sint en de hoofdpiet en hij keek de piet vriendelijk aan en vroeg hem of er iets was en of hij soms hulp nodig had. De hoofdpiet vond de beer er erg slim uit zien en vatte moed en vroeg de beer of hij soms een van die bijzondere beren was die lezen kon? "Ja," antwoordde Balder een beetje trots, "dat kan ik, maar ik kan niet goed in de verte kijken". De hoofdpiet vroeg Balder of hij op zijn rug wilde klimmen en even mee wilde gaan naar Sint Nicolaas op het dak. "Natuurlijk" zei de beer en daar gingen ze.

Boven aan gekomen zette Sint Nicolaas de situatie uiteen en vroeg Balder om een helpende poot voor die ene nacht. "Zou je dat willen en kunnen?" vroeg de Sint voorzichtig aan Balder. "Fijn dat je kunt lezen en je hoeft hiervoor echt niet goed in de verte te kunnen kijken, hoor", stelde Sint Nicolaas hem gerust. "We zouden zo blij zijn met je hulp. Maar je moet me wel beloven dat je het niet verder vertelt."

"U kunt op mij rekenen" zei Balder plechtig.

BALDER GAAT ER OP UIT

Seconden later had de hoofdpiet uitgelegd wat Balder moest doen, pakje uit de zak halen, lezen voor wie het was en het in de goede schoorsteen doen. Al snel kon Balder niet meer bijhouden hoeveel schoorstenen hij wel niet in was geweest en hoeveel cadeautjes hij wel niet in schoenen en laarzen had gedaan. Braaf bracht hij iedere keer de wortels en appels voor het paard mee naar boven. De schimmel kreeg er regelmatig een om het goed vol te kunnen houden die nacht. De rest stopte de Sint in de zadeltas voor de volgende dagen als ze terug naar Spanje zouden varen.

Hoeveel schoorstenen Balder ook in was geweest, het gekke was, dat hij zich helemaal niet moe voelde. Beter nog, hij had het reuze naar zijn zin. Pas toen hij weer in zijn eigen huis was, merkte hij dat hij moeite had zijn ogen open te houden en dat zijn oren naar beneden hingen.

Toen het paard stopte, was hij zich nog vaag bewust dat Sint Nicolaas en de hoofdpiet hem bedankten voor zijn hulp, maar hoe hij in bed gekomen was, kon hij zich al niet eens meer herinneren.

Het leek wel een paar minuten later toen Frank opgewonden op zijn bed stond te dansen en pakjes open stond te scheuren, tot Balder niet eens de vloer meer kon zien door al de papiertjes en al het nieuwe speelgoed dat Frank had gekregen. De beer gaapte, klom langzaam uit bed en wilde Frank net gaan vertellen wat hij gedroomd had toen hij zich ineens herinnerde wat hij beloofd had in die droom. Was het eigenlijk wel een droom geweest, vroeg hij zich af? Of had hij werkelijk 's nachts met Sinterklaas en de hoofdpiet allemaal pakjes door schoorstenen gebracht?

Hij was er nog over aan het na denken toen Frank een grote doos in zijn poten duwde.

"Hier, dit is voor jou! Het is voor jou! Schiet nou op, doe het nu open, doe het nu open!" zei de jongen. Balder scheurde langzaam het pakpapier eraf. Wat hij erin vond was de grootste pot honing die hij ooit gezien had. En op de pot waren foto's geplakt van Sinterklaas op zijn schimmel. Naast de Sint stonden de hoofdpiet en een beer met een brilletje op.